

SCÉNÁŘ: Běluše Gerychová

Vypracovali žáci Základní školy Ústí nad Labem Pod Vodojemem 323/3a, p. o.: Michal Dlouhý, Michal Beil, Hynek Beran, Petr Holec

Běluše Gerychová se narodila roku 1932 v Libušíně. Působila jako zdravotní sestra a svůj život zasvětila pomoci druhým. Díky své pracovitosti, lidskému přístupu a ochotě pomáhat si postupně získala respekt svého okolí.

Po studiu zdravotnické školy začala pracovat v nemocnici. Postupně si prošla různými odděleními, získávala zkušenosti a učila se zvládat náročnou práci zdravotní sestry. Zároveň ji posílali na prověrky různých zdravotnických pracovišť a jako posla na ministerstvo zdravotnictví.

„No a potom už jsem do toho spadla. A oni si na mě vzpomněli po letech a já jsem přijela na to ministerstvo. Já jsem s nimi měla kontakt, posílali mě tam s různými vzkazama na ministerstvo zahraničí.“

Právě tam si jí všimli. Nenápadně, bez velkých slov. A přišla nabídka, která jí změnila život.

„Jsem přijela na to ministerstvo s nějakým vzkazem a nějakýma těma požadavkama, co jsme měli ze zdola a voni říkali: ‚Na vás právě čekáme.‘ Já povídám: ‚Jak to?‘ ‚No jistě, kde vy teďka děláte?‘ Já povídám: ‚Zrovna jsem byla na tubeře.‘ ‚Na tuberkulóze? No to my zrovna potřebujeme do Korey.‘“

Byl rok 1955. Korea se nacházela v troskách a zdravotnictví muselo čelit poválečné obnově i následkům válečných zranění a epidemií.

Pro Běluši to bylo těžké rozhodování. Manžela měla na vojně a doma byla sama s malým synem Zdeňkem.

„A tak jsem přijela domů a říkám: ‚Maminko, hele, voni čoveče na mě vybalili to a to.‘ A maminka říká: ‚No tak, to by si měla splnit. Hele, stejně ten kluk je u nás. Tak jed’, to je zkušenost, Běluško, na celej život.‘“

Na ministerstvo vezla pět přihlášek, ale nakonec odjela sama.

„Já jsem tam šla opravdu s takovým přesvědčením, že jim chci pomoci.“

Do Korey odjížděla s jasnou představou – pomáhat lidem.

Po příjezdu ji ale čekalo překvapení. Realita byla jiná, než si představovala.

„Já jsem si myslela, že to budou Korejci a oni to byli VIP, víš, takový ty nefachčenka, co to jenom řídili, co se tam chodili jako prezentovat.“

Pracovní podmínky byly náročné. Vedro, provizorní zázemí, dlouhé směny a nejistota.

Nejtěžší pro Běluši nebyla práce, ale pocit samoty.

„Nejhorší byly Vánoce, vždycky. Vždycky Vánoce byly nejhorší. To jsem jako vždycky obřečela a vždycky to bylo takový smutný. A těžko jsem to nesla.“

Při pobytu v Koreji onemocněla tuberkulózou kostí a musela se vrátit domů.

„No, bohužel. A to mě zachránil právě ten doktor Teska, kterej tam byl a kterej mě vlastně dotlačil, že jsem šla rovnou během čtrnácti dnů jsem byla, rok jsem byla v sanatoriu v Tatrách.“

Dnes na tuto zkušenost vzpomíná jako na důležitý moment v jejím životě, o kterém říká:

„Určitě pozitivní, i když si o to rozbiješ hubu, furt je to pozitivní, protože se poučíš. Poznáš lidi z druhý stránky a to bys koukala.“

Budoucím generacím Běluše vzkazuje:

„Aby byli poctiví sami se sebou a s tím, co udělají. Já bych třeba, jsem ráda, že jsem nikomu neublížila, vědomě nikdy, vědomě určitě ne a jestli nevědomě a přišla jsem na to, tak jsem se dokázala k tomu vrátit a omluvit.“